

Jerusalemsyndromet

Mødet med Jerusalem og religiøse symboler udløser hos nogle turister og pilgrimme Jerusalemsyndromet.

Navnet Jerusalem har en dragende magt på jøder og kristne. Og stedet Jerusalem taler til én som kristen. Det var her, de afgørende frelseshistoriske begivenheder fandt sted med Jesu død og opstandelse.

Men for nogle mennesker bliver mødet med Jerusalem for meget. Den fortættede religiøse atmosfære udløser nogle kræfter, som går ud over besindelsen – og undertiden så meget, at man som kristen identificerer sig med bibelske personer. Det kan være med Jesus selv eller Johannes Døber eller – for kvinders vedkommende – med Maria Magdalene.

Det er det, man kalder Jerusalemsyndromet.

Det rammer som regel mennesker med lange journaler fra psykiatriske hospitalet. Men det, man kalder det »ægte« Jerusalemsyndrom, rammer almindeligvis turister uden nogen som helst psykia-

trisk forhistorie. I sidstnævnte tilfælde varer det en uges tid, og den pågældende er under hele forløbet klar over sin egen identitet.

Til Kristeligt Dagblad udtaler doktor Yair Bar El, som arbejder på et psykiatrisk hospital i Jerusalem, bl.a.: »Her på hospitalet har Messias allerede været mange gange og kommer også igen. Ligesom både Samson og Johannes Døber har været her.«

»Vi ser frem til år 2000 med blandede følelser,« slutter Yair Bar El. »Et så vigtigt år for kristendommen vil give os en masse ekstra arbejde, og vi kan godt få et problem med de mange Kristusser og Johannes Døbere.«

Forhåbentlig er vi i Den danske Israelsmission ikke med til at skabe næring til Jerusalemsyndromet!

På midtersiderne er der mere om Jerusalem.

kk-h

Mission i Israel – forbudt?

På møder rundt omkring i Danmark får man stillet mange spørgsmål om Israel. Et af dem, der oftest stilles, er: Hvordan kan du tale om mission i Israel, når mission er forbudt i Israel?

Jeg må indrømme: jeg ved ikke, hvad der tales om. For mission er *ikke* forbudt i Israel!

Israel er en demokratisk stat. Man har ytringsfrihed. Nogle jøder driver mission blandt med-jøder. Messianske jøder driver tilsvarende mission blandt med-jøder. Jøder, der er optaget af nyreligøse strømninger, driver også mission blandt med-jøder.

I december 1977 – for knap 20 år siden – fik man i Israel den såkaldte »anti-missionslov«. Den gør bestikkelse – i forbindelse med at skifte religion – strafbar. Loven er imod bestikkelse, men gør ikke det at drive mission strafbart. Den populære betegnelse for denne lov, »anti-missionsloven«, er derfor misvisende.

Vel er der visa-problemer for udenlandske missionsselskaber. Nogle missionsselskaber kunne tænke sig flere visa – og dermed flere missionærer i Israel. Men i sammenligning med danske forhold er det nu ikke så dårligt i Israel. Måske har det liberale Danmark flere restriktioner mod fremmede missionærer i Danmark, end Israel har mod fremmede missionærer – når det kommer til stykket.

Jeg ved i øvrigt heller ikke, hvad man mener, når nogle siger, at det at drive »traditionel« mission er umuligt. Hvis man mener, at »traditionel« mission er lige så umulig i Israel, som det er i alle andre lande, er jeg parat til at overveje påstanden. Men hvis man mener, at »traditionel« mission er mulig alle andre steder – bortset fra Israel – er man på usikker grund. Hvis gademission kan virke andre steder, kan det også i Israel. Hvis det at støtte lokale troende med teologisk uddannelse kan virke andre steder, kan det også i Israel. Hvis det at have et kristent plejehjem for ældre kan virke andre steder, kan det også i Israel, osv.

Man skal passe på ikke at gøre situationen i Israel så unik, at man ikke frimodigt tør tale om missionens nødvendighed i Israel.

Der er mange måder at drive mission på. Metoder kan man have forskellige meninger om. Men i sidste instans har Paulus ret. Troen kommer af det, som høres (Rom 10,17). Heller ikke som jøde i dag kan man komme til at tro på, at Jesus er Israels Messias, hvis ingen vover at forkynde om ham.

I denne sammenhæng er spørgsmålet om Israels stilling i de sidste tider forholdsvis ligegyldigt. Nu gælder det i dag.

Kai Kjær-Hansen

Påskan, jødernes fest, var nær

Fisk som dem, der findes på mosaikken i Bispisningsunderets Kirke i Tabgha, har ikke svømmet rundt i Genesaret Sø på Jesu tid.

Teksten til Midfaste søndag er hentet fra Johannesevangeliet kapitel 6. Her fortæller evangelisten om bispisningsunderet. Dette er ét af de i alt syv undere, Johannes omtaler. Efter beretningen om den underfulde bispisning følger Jesus tale om sig selv som livets brød.

Efter gammel kristen tradition fandt bispisningsunderet sted i Tabgha, små tre kilometer vest for Kapernaum. Efter traditionen var det også her, Jesus kaldte Peter til menneskefisker, og også efter opstandelsen viste sig for sine disciple.

Illustrationen til bispisningsunderet er den kendte mosaik med de fem brød – i en kurv – og to små fisk. Mosaikken stammer fra det 5.-6.

århundrede. Den er smuk, men ikke helt nøjagtig, hævder fiskeeksperten Mendel Nun fra Kibbutz Ein Gev. Sådanne fisk svømmede ikke i Genesaret Sø på Jesu tid!

Hvorfor?

Fordi de hver har to rygfiner. Fisk i Genesaret Sø på Jesu tid havde kun én rygfinne – stadigvæk i følge Nun, hvis navn på hebraisk for øvrigt betyder »fisk« .

Kunsteren er vel sagtens kommet fra udlandet og har lavet fiskene i det billede, han kendte fra sin hjemegn.

Men små er de. Nun gætter på, at de fisk, evangelisterne omtaler i forbindelse med bispisningsunderet, har været sardiner. Det bliver underet selvfølgelig hverken større eller mindre af.

Hvordan fisken er kommet til at indgå som symbol på Kristus og de kristne i den kristne kunst, lader vi ligge her. I den tale af Jesus, som følger efter bispisningsunderet, samler opmærksomheden sig nemlig om brødet. Om Jesus som livets brød.

Hvordan underet skal forstås, er der en del forskellige meninger om. Mange har set det som en forudgribelse af det messianske måltid eller som en forudgribelse af den kristne nadver.

For Johannes knyttes underet sammen med »jødernes påske«. Det leder tankerne hen på, hvad der skal ske med Jesus ved en anden påske. Han skal dø. Jesus er livets brød i kraft af sin lidelse og død. Først da kan han som den herliggjorte skænke os sig selv. Også i nadveren.

Eller som det udmærket er udtrykt af professor Bent Noack: »Ikke Jesus som undergører eller profet eller åbenbarer, men Jesus som den der skal dø, er livets brød.«

»Påskan, jødernes fest, var nær,« skriver evangelisten.

Fordi der kom en anden påske med både død og opstandelse for Jesus, kan den herliggjorte Jesus nu skænke os alle sig selv som livets brød. Han er nu nær!

Kai Kjær-Hansen